

РЕШЕНИЕ

№ 3516

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Нели С. Маринова
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Въззивно гражданско дело № 20221100502307 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С Решение № 7 от 04.01.2022 г., постановено по гр. д. № 39608 от 2021 г. по описа на СРС 79 състав ответникът „М.НА В.Р.“, БУЛСТАТ ***** е осъден да заплати на ищеца С. Ц. Р. на основание чл. 181, ал. 1, предл. 2 от ЗМВР (в сила от 2014 г.) сумата 1020 лева, представляваща неизплатена левова равностойност на неосигурена храна за периода 01.10.2020 г. – 18.06.2021 г., през което време ищецът се е намирал в служебно правоотношение в МВР, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 06.07.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, както и на основание чл. 78, ал. 1 сумата от 400 лв., разноски за заплатен адвокатски хонорар. Със същото Решение въззивникът на основание чл. 78, ал. 6 ГПК е осъден да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер на 50 лв.

Срещу посоченото решение е подадена срочна въззивна жалба от ответника „М.НА В.Р.“, чрез надлежно упълномощен процесуален представител – юрк. Б. П.. В жалбата се навеждат оплаквания, че решението на СРС е неправилно. Сочи се, че осъществено от страна на първоинстанционния съд тълкуване на относимите правни разпоредби е неправилно. Излага твърдения, че в МВР има три категории служители, служебното положение на които е регламентирано в различни закони. Съгласно разпоредбата на чл. 142 от ЗМВР това са държавните служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение. Твърди, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се урежда от ЗДСл. Намира, че статутът на ищеца през целия исков период се регламентира от разпоредбите на ЗДСл, в които законодателят не е предвидил изплащане на левовата равностойност на храна.

Неправилен бил изводът на съда, че чл. 1 от ЗМВР като обща уредба определя приложението на ЗДСл по отношение статута на държавните служители. На следващо място, излага, че изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР от приложното поле на ЗМВР не противоречи на принципите на управление на държавната служба, посочени в чл. 141 от ЗМВР. Не се съгласява и с позицията на съда, че прилагане на ЗДСл за служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е предпоставка за създаване на дискриминационно положение на „дългогодишни държавни служители от системата на МВР спрямо други служители, които са назначени по трудово правоотношение, респективно служебно“. Позовава се на Решение № 8 от 27.06.2017 г. по конституционно дело № 1/2017 на Конституционния съд. Предвид изложеното, моли оспореното решение да бъде отменено изцяло, а исковата претенция отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор на жалбата от въззиваемата страна – ищец С. Ц. Р., чрез процесуалния представител – адв. В. П. от САК, с пълномощно към отговора. В отговора се застъпва, че решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно, като изцяло неоснователни са твърденията на процесуалния представител на ответника. Отбелязва, че безспорно се явява в отношенията между страните, че в рамките на исковия период ищецът е бил държавен инспектор, като не му била осигурявана ежемесечно и не му била заплащана съответна равностойност на полагащата му се храна. Сочи, че изводите на СРС са правилни и обосновани, поради което препраща към тях. Моли въззивния съд за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира разноски за възвиза инстанция.

Софийски градски съд, II-Г въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба доводи за пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, и като съобрази разпоредбите на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 269 ГПК, намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

В случая, решението е издадено от надлежен съдебен състав на Софийски районен съд, в рамките на предоставената му от закона правораздавателна власт и компетентност, поради което същото е валидно. Предвид изискванията на процесуалния закон за служебната проверка на постановеното решение, съдът счита, че не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуване и упражняване правото на иск, поради което първоинстанционното съдебно решение е допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя изцяло мотивите на обжалваното решение, поради което на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите, изложени от първоинстанционния съд, доколкото разпоредбата на чл. 272 ГПК предвижда, че когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба предвид нормата на чл. 269, изр. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че изводите на двете инстанции съвпадат. Настоящият състав възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по

съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд, доводи, срещу които се съдържат в инициращата настоящото въззивно производство жалба.

С определение от 17.09.2021 г. първоинстанционният съд е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата относно наличието на служебно правоотношение между страните, в рамките на което в периода от 01.10.2020 г. до 18.06.2021 г. ищецът С. Ц. Р. със статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, е заемал длъжността „държавен инспектор“ в отдел 01 „Контрол на управленската дейност в структури на територията на Южна България“ при дирекция „Инспекторат“ – МВР при ответника. Освен това с определението по чл. 140, ал. 3 ГПК вр. чл. 146 от ГПК е отделено като безспорно между страните, че в рамките на исковия период Р. е полагал труда си при ответника, като така отделените за безспорни факти следват и от данните, удостоверени в писмените доказателства по делото – Заповед за назначаване № 8121К-9456 от 01.10.2020 г. и Заповед за прекратяване № 8121К-7660/18.06.2021 г., и двете издадени от Министъра на вътрешните работи, кадрова справка на ищеца, поименно щатно разписание на дирекция „Инспекторат“ при ответника, както и справка относно размера на основната месечна заплата на С.Р., отнасяща се за процесния период.

Основният спорен въпрос по делото е дали в процесния период ищецът е бил държавен служител по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДСл и дали при уреждане на неговия статут се прилага и специалния ЗМВР. В зависимост от това, следва са с определи съобразно правната уредба на ЗМВР /в сила от 28.11.2014 г./ и подзаконовите нормативни актове относно прилагането на ЗМВР кои са служителите на МВР, на които се следва храна или левовата ѝ равностойност, претендирана от ищеца.

Настоящият съдебен състав на въззивния съд е на мнение, че правният статут на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР в това число и ищецът С. Р. се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния ЗМВР. И това следва от изричния текст на специалния закон, който в чл. 1 ЗМВР, който има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват на закона, и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Тази разпоредбата дава основание останалите текстове на специалния закон да се тълкуват с оглед и във взаимовръзка с нея. Ето защо разпоредбата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, която казва, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, също следва да е тълкува във връзка с чл. 1 от ЗМВР. Следователно общите разпоредби относно статута на държавния служител ще се прилагат по отношение на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от приложното му поле би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР.

Съгласно чл. 181 ЗМВР на служителите на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност – тоест на всички служители на МВР. Доколкото съдът приема, че ЗМВР се прилага и по отношение на специалните права на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, какъвто несъмнено е и ищецът Р., следва, че по отношение на него се прилага и специалната разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Последната предвижда, че на всички служители на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност. В този смисъл са и разпоредбите на Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, като в чл. 1 от същата е посочено, че с нея се определят условията и редът за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на

служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 ЗМВР и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР.

Законът не делегира на ответника М.НА В.Р. да определя конкретни групи лица, които да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага да се определят общи условия и ред за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1–3 ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/, ерго правилото е приложимо за всички. В този смисъл за определяне кои лица имат право на безплатна храна или легова равностойност съдът следва да изхожда единствено и само от ЗМВР, както законосъобразно е приел и първоинстанционният съд при постановяване на обжалваното решение.

ЗМВР изрично урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи легова равностойност за неосигурена храна. Предвид че ищецът има качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, за него се активира правото му да получи от работодателя си храна или леговата ѝ равностойност, предвидени в специалните разпоредби, уреждащи правния статут на лицата, работещи в системата на МВР.

Доколкото първоинстанционният съд е достигнал до същия резултат, то следва, че въззивната жалба срещу решението на СРС следва да бъде оставена без уважение, а съдебният акт – потвърден.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 вр. чл. 273 от ГПК въззивникът - ответник следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сумата от 400 лв., представляваща платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство във въззивна инстанция, доказателства за реалното сторване на които са представени пред второинстанционния съд.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 7 от 04.01.2022 г., постановено по гр. д. № 39608 от 2021 г. по описа на СРС 79 състав.

ОСЪЖДА „М.НА В.Р.“, БУЛСТАТ *****, с адрес: гр. София, ул. „*****, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 вр. чл. 273 от ГПК на ищеца С. Ц. Р., ЕГН *****, с адрес: гр. София, кв. „***** сумата от 400 лв., представляваща разноски във въззивното производство.

Решението е окончателно по арг. от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____